

det finder, at vedkommende Barns Forældre ikke have gjort sig værdige til at gaa uden om Fattigvæsenet, ydes Hjælpen af Fattigvæsenet, men finder Sogneraadet, at vedkommende Forældre ere værdige til at gaa uden om Fattigvæsenet, idet de paa Grund af mange forskellige Forhold ere komne i øjeblikkelig Nød, skal Hjælpen ydes af Hjælpekasserne. Det vilde være den naturligste og bedste Maade at tage den Sag paa. Jeg vil indrømme det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe), at det vanskeligt kan lade sig gøre her i København og maaske ogsaa i de større Byer; men der er intet i Vejen for at give Kommunalraadene Ret til at faa Hjælpere, som kunne foretage en selvstændig Undersøgelse, og som kunne træde i Forbindelse med de forskellige Understøttelses- og Hjelpeforeninger for at finde de Folk, der lide Nød, og afgøre, paa hvilken Maade Hjælpen skal ydes dem. Jeg tror, at saadanne Hjælpere ikke kunne undværes i København, men vel i Landkommunerne og de mindre Købstæder.

Jeg skal saa tillade mig at sige lidt om de enkelte Paragraffer. Det Forslag, som er indbragt af det ærede Medlem for Aarhus nordre (Sabroe) sammen med flere andre, tænker kun paa Enkerne. Nu kommer Regeringsforslaget, og det tænker videre, det tænker ogsaa paa Enkemændene, og det har i Dag faaet Tilslutning fra det ærede Medlem. Saa langt ere vi altsaa komne, at de skulle hjælpes. Men naar det alene er for Børnenes Skyld, de Herrer stille deres Forslag, vil jeg spørge: Hvorfor har man saa ikke gjort Skridtet helt ud? Hvorfor siger man saa ikke: Hvor Børn lide Nød, selv om Forældrene leve, maa der ogsaa gribes ind. Hvorfor tager man ikke med ind under Loven det, som er nævnt af de to sidste ærede Talere, de Børn, hvis Fader, Moder eller maaske begge ere saa syge, sindssyge f. Eks., at de ikke kunne udrette noget? Og endelig, hvorfor tager man ikke ogsaa de forlattede Hustruers Børn med? Jeg mener, at dersom vi ville tage Opgaven op, skulle vi tage den op fuldt ud, og det kan gøres efter de Antydninger, jeg har gjort. Der vil maaske blive en stor Mængde at hjælpe, men Kommunerne ville netop overfor de forlattede Hustruer godt kunne bedømme, hvorvidt Nøden er uforskyldt eller selvforskyldt. De ville da vel ikke sige, at det her som i andre Tilfælde alene er Mandens Skyld? Nej, man har ogsaa Eksempler paa, at Konen har gjort ham Helvede saa surt, at han har

maattet rejse dérfra, og hvis hun har gjort det, maa hun vide, at den Nød, hun er kommen i, er selvforskyldt, og saa maa hun vide, at hun skal have sin Understøttelse efter de Regler, der ere fastsatte for det.

Med Hensyn til Børnenes Alder har man ogsaa en forskellig Opfattelse. Det Forslag, som er fremkommet fra det ærede Medlem for Aarhus nordre, siger 18 Aar, medens Regeringsforslaget siger 14 Aar. Men Regeringsforslaget har en Fordel, og det er den, at det siger: Det kan til enhver Tid overvejes, om der skal lægges til eller trækkes fra de en Gang bestemte Tilskud. Jeg tror, det er fuldt ud rigtigt. For det første mener jeg, at Forpligtelsen her ikke bør gaa længere end til det fyldte 14de Aar, thi da komme de fleste jo ud i Stillinger, men jeg tror ogsaa, at der kan gives mindre til Børnene fra 10 Aar og op efter. En stor Mængde af dem ude paa Landet kommer jo ud at tjene, og jeg paastaar, at Børn, der tjene, have det mange Gange bedre, end de have det i daarlige og simple Hjem. Jeg mener, at her altsaa bør tages et saadant Hensyn, og i dette Stykke kan jeg give Regeringsforslaget min Stemme.

Saa taler man om Bidragene, og her gaar man rask væk ud fra, at der skal opstilles et Normalbidrag, det vil altsaa sige, at man skal gaa efter faste Regler. Men jeg tror, at det er en Fejl. Jeg mener, at det rigtige er slaaet fast i Tidens Løb ved Alderdomsforsørgelsen, hvor det bliver et Skøn, hvad der til enhver Tid er nødvendigt. Det kan gaa op, og det kan gaa ned, men det bliver det, der er passende. Derimod, naar man slaar Bidraget fast, kommer man til Tider til at give for meget, og til andre Tider giver man for lidt. Altsaa i dette Stykke mener jeg, at det bør være, som Regeringsforslaget bestemmer, at man bør gaa efter et Skøn.

Jeg kommer saa til Forholdet mellem de forskellige Kommuner. Vor nuværende Fattiglov og Alderdomsforsørgelseslov sige begge, at Opholdskommunen skal give Fjerdeparten og Forsørgelseskommunen de tre Fjerdedele. Det er i Virkeligheden et højt urigtigt Forhold, og især, hvis De ville læse dette Lovforslag og tænke det gennemført, ville De se, at her lægger man altsaa hele Afgørelsen i Opholdskommunens Haand, medens den kun skal svare Fjerdeparten, ja, det er for Resten kun Fjerdeparten af Tredieparten af Tilskudet, som Kommunerne skulle af med. Det er saa lidt, at Opholdskommunen straks